

Frații Grimm

Cei șapte corbi

Un om avea șapte fii, dar își dorea din tot sufletul o fată, o năzuință ce nu părea că îi se va îndeplini vreodată. Chiar atunci când își pierduse orice nădejde, nevasta lui i-a vestit că vor avea un nou copil, ce s-a dovedit a fi, până la urmă, mult visata fată. Mare a fost bucuria celor doi părinți, însă fetița era bolnavă și micuța, și din pricina slăbiciunii ei, trebuia neapărat să fie botezată.

Tatăl a trimis unul din băieți să fugă repede până la fântână și să aducă niște apă pentru botez. Ceilalți șase frați ai săi au alergat de îndată împreună cu el. Pentru că fiecare dintre ei voia să fie cel dintâi ce aducea apa, băieții au tras de găleată în toate părțile, și au scăpat-o în fântână. Au rămas apoi acolo înlemniți, nici unul dintre ei neîndrăznind să se întoarcă acasă.

Atunci când tatăl a văzut că băieții întârzie, a zis, "Desigur, s-au luat cu joaca și au uitat unde i-

am trimis, băieți netrebnici!”

Temându-se că fetița ar putea muri nebotezată, a strigat plin de mânie: “Aș vrea ca acești băieți să se transforme cu toții în corbi.”

Abia a terminat de rostit aceste cuvinte că a și auzit un fluturat de aripi deasupra capului, și îndreptându-și privirea către cer, a zărit șapte corbi ce se îndepărtau în zbor.

Părinții nu aveau cum să întoarcă blestemul, și deși erau mârșniți de pierderea celor șapte băieți, au reușit să își găsească alinare alături de fata lor, care, în curând, a devenit viguroasă și s-a făcut din ce în ce mai frumoasă cu fiecare zi.

Multă vreme, fata nu a știut că avusese frați, pentru că părinții se fereau să îi vorbească despre ei. Într-o zi, a auzit din întâmplare niște oameni care vorbeau despre ea. Ei spuneau că era foarte frumoasă, însă era de vină pentru nenorocul fraților ei. Aceste vorbe au mârșnit-o adânc, și a mers imediat până la tatăl și mama sa, întrebându-i dacă avea cu adevărat niște frați, și ce se petrecuse cu ei.

Văzând că nu mai aveau cum păstra secretul, ei i-au spus că frații săi fuseseră condamnați de o soartă cerească, și că nașterea ei nu avea nimic de-a face cu năpasta căzută peste băieți. Cu toate

acestea, sufletul fetei era măcinat zi de zi de necazul fraților ei, și, în cele de urmă, a început să creadă că este de datoria ei să îi salveze pe băieți.

Ea nu a avut pace până când nu a fugit în secret de acasă și a pornit să colinde lumea, în speranța că își va găsi frații și îi va elibera, indiferent ce ar fi trebuit să facă pentru asta. Singurele lucruri pe care și le-a luat cu ea la plecare au fost un mic inel care să îi amintească de părinți, o pâine pentru ași astâmpăra foamea, un mic ulcior de apă pentru a nu suferi de sete, și un scăunel pe care urma să se așadă atunci când o ajungea oboseala.

Fata a mers necontenit, departe, departe, până la capătul lumii. S-a dus până la soare, dar acesta era fierbinte, de nesuportat, și obișnuia să îi mănânce pe copiii mici. A fugit înapoi, și s-a dus până la lună, dar aceasta era prea rece, înfricoșătoare și rea, și atunci când a văzut-o pe fată, a spus, “Miros, miros a carne de om...”

Fetița a fugit repede înapoi și s-a dus până la stele, care erau prietenoase și bune cu ea, fiecare dintre ele șezând pe câte un scăunel numai al ei. Atunci când s-a înălțat steaua dimineții, ea i-a dăruit un os de găină, și i-a zis, “Fără acest os de găină nu poți deschide muntele de sticlă, iar frații tăi sunt închiși înăuntrul acestui munte.”

Fata a luat osul, l-a înfășurat bine într-o cârpă,

și și-a văzut de drum până la muntele de sticlă. Poarta muntelui era închisă, așa că ea a început să caute osul de găină, dar atunci când a deschis carpa unde îl pusese nu a mai găsit nimic. Pierduse darul bunelor stele!

Ce mai putea să facă? Voia neapărat să își salveze frații, dar nu mai avea cheia muntelui de sticlă. Până la urmă, a scos din bocceluță un cuțit, și-a taiat un degetel, l-a pus în gaura cheii și, din fericire, poarta s-a deschis.

Imediat ce a intrat, un pitic a venit la ea și a întrebat-o, “Copila mea, ce cauți tu aici?”

“Îmi caut frații, cei șapte corbi,” a răspuns ea.

Piticul i-a zis : “Stăpânii corbi sunt plecați dar, dacă vrei, poți să îi aștepți aici până se întorc. Poftim înăuntru.”

Apoi, piticul a adus masa corbilor pe șapte mici farfurii și în șapte mici cupe. Sora lor a gustat câte puțin din fiecare farfurioară și a băut câte o înghițitură din fiecare pahărel. Fără să își dea seama, în cel din urmă pahar și-a scăpat inelul cel purta cu ea.

Dintr-o dată, a auzit un mare vâjâit și fluturat în aer, iar piticul i-a spus, “Corbii stăpânului se întorc acasă.”

Au venit de îndată toți cei șapte corbi, înfomețați și însetați, și s-au uitat după farfuriile și cupele lor. Apoi, unul câte unul, au zis, “Cine mi-a mâncat din farfurie? Cine mi-a băut din pahar? Este urma gurii unui om.”

Atunci când cel de-al șaptelea corb a băut până la fund din cupa lui, inelul s-a rostogolit către el. Uitându-se bine la el, l-a recunoscut a fi inelul mamei și tatălui lor, și a exclamat: “Să dea Domnul ca sora noastră să fie aici; dacă se întâmplă acest lucru, putem fi eliberați.”

Fata, ascunsă în spatele ușii, a auzit aceste cuvinte și a ieșit la iveală, iar corbii s-au transformat iarăși în oameni. Ei și-au îmbrățișat și și-au sărutat sora, și au plecat cu toții, fericiți, spre casă.